

כבוקר נסעה לתל-השומר, ליחידת השיח-רור. אותו יום נסתיים שרותה בצה"ל. שעתים עמדה בתור עד שהחזיקה בידה את התעודה המיוחלת. אולם לא היתה לה שהות ליהנות ממנה: היא אצה הביתה, יצאה עם אמה לקנות בגדיים. היה זה ביקר ני כחיל רגיל.

אסור היה להפסיד רגע. האם והבת מיהרו לחנות בקצה השני של העיר, הגיעו אליה ברגע שבעל-המקום עמד לסגרה ל-הפסקת-הצ-הריים. אחרי ויכוח קצר וחם שוכנע כי זהו עניין של חיים ומות. ה-שתיים פישפשו בסחורתן, מבלי לדעת בד-יוק מה הן מחפשות. בסוף מצאו משהו: פאייטים של כסף, מעין פסים זהירים עם חוטי-כסף תלויים.

האם מצאה גם ערימה של ציגולי-מתכת קטנטנים. עם השלל חזרו אל חנות בגדי-הים תפרו את הפסים והציגולים על הבגד. כך נוצר אפקט מבריק, צעקני במקצת, אך יעיל מאוד בלילה. לאור הזרקורים.

★ ★ ★

קוף עד גיל 16

א מוח של המועמדות מספר 10 לא מיקפקה לרגע בניצחון בתה. "היא נולדה יפהפיה", מתבארת הלה פלישר, אשתו של סוכן מיפעל לנקניקים, המצוירת בשעות הפנאי. מיסיפה רות: "בת 12 הפכתי לקוף. נשארתי קוף עד 16".

היפהפיה והקוף היו שניהם פרועים. היא היתה שייכת לחבורת ילדי שכונת בר-כוכבא שניהלה מלחמה עקשנית נגד ילדי שכונת תל-חי. היא טיפסה על עצים, נש-בעה שלעולם לא תלך על עקבים. כשהיתה בת שבע, עלתה על סוס של עגלת-חלב.

היתה שוב יוראים ת מי' בחולון, רחב טילפן להש' לרות בחורה היום הנלי מחבר שהיא י: אך דת ב' תחלה נשארה א ביק כרית. ימלת: ייה ה' כמעט אחדות י - ש' אך חששו י. עדין הרביעי

המבריק שהפך את הערב להצלחה, שאל אותה אם היא יודעת לשחות. כשענתה בחיוב, הזמינה לקפוץ למים. עדנה, לא היסטה, קפצה למים — ורכשה קולות שהחילוה את מקום הסגנית הראשונה.

הקפיצה שהביאה קולות

את נעליה מתכוננת לזינוק לתוך הבריכה. אורי זוהר, המנחה

נחמדה (וזכתה בקלפי פנימית, אותה ערכו הבנות בינו לבין עצמן, בשעת התחרות). מה היה ה"כפי" של המועמדת מספר 10, שער רר בקרב הקהל את הרחש בעברה? קשה היה להגדיר אתה. אולי היה זה הדבר המעורפל הכוננה בשם "הופעה". גופה היה מושלם, וכשטח הגדול של ה"בריכה", היה זה יותר חשוב לפנים מוש' למות. מעל הכל היא שפעה ביטחון עצמי, מלכותי. "האמת שהייתי כל כך נרגשת ש יכולתי בקושי לדבר!" הקהל לא ידע זאת.

— יהודית מזרחי — מבין כל המועמדות, כמעט חיסלה מראש את סיכויי כל השאר. אך הפעם היה נדמה כי הסיכויים שקוליים. כמעט כל אחת מן המועמדות יכלה ל-התפאר ב"הכי" אחד. להזדה כן היו ה-ענינים הכי נהדרות, דליה קוסטה היתה הכי חברה'מנית. עדנה בוקסדורף היתה הכי נשית. בלהה סולקין היתה הכי תרבותית. לשושנה פרץ היו המידות הכי קלאסיות (38-56-78). גאולה חרפוף היתה בעלת העור הכי יפה. שושנה זמן היתה הכי

לא היה חשק לדחית את השרות, והתגייסה. היא רצתה להיות מסוכפית, אולם עוד בסירינות חדר תיל לעיניה והיא חלתה בולקת. רות הפכה פקידה בחלי-השריון — חיל שיפס לתחרות הקודמת את המלכה שלה, זיסה בינדר, ושהיה מיוצג בתחרות, השנה, כשתי מועמדות סופיות אחרות — הפקידה הראשית החיננית חיה אבירם, ו-פקידת השריון בלהה סולקין, שרק שוחררה. רות מביטה אחרת על שרותה הצבאי ללא טינה. היא זוכרת כמה חזיות נעימות. ה-עיקרית: הודש נהדר שביילתה בשורה בשעת תימרון, בתור מזכירתו של מג"ד אה"ד. שנקרא קילומטר — ארכו מטר, משקלו קילו. "התלכלכנו והיינו של מפרים. היה נעים לחיות". אולם היום האחרון כמעט קילקל את הרושם. מישהו הטיל עליה להיות תורנית. רות אמרה לו ללכת לעזאזל. כשהבאה למשפט, הצדיק אותה המפקד. אין זה יפה להכיל תורנית על חילת ביום האחרון של שרותה.

★ ★ ★

דבר ששמו הופעה

ג ב שנה שעברה היתה רות פלוי-שר מועמדת בתחרות מלכת-המים. וגם בשנה שעברה לא הופיעה לבחירה הספית. "החלטתי לא ללכת. הייתי פיראום שמה. בילבלו לי את המוח, אבל החלטתי שלא. החלטתי ללכת רק כשארגיש עצמי בטוחה." מדוע הלכה הפעם? "אף זעם לא הייתי בחי-לארץ. רציתי להיות בחי-לארץ. אומי רים שארסים יפה. שאיטלה יפה. רצה לראות את העולם קצת, אחרי הצבא. מגיעה לי מתנה לכבוד השיחרור, לא?"

הפעם העריכה את סיכוייה יותר. אומרת היא על עצמה, בכנות גמורה, ובניב הצר-פתי המזור שלה (אף שאינה יודעת מילה צרפתית): "יש לי הופעה יפה. אני לא יפה. אבל עשה רושם!" עתה היתה השאלה: האם זה מה שדרוש כדי להיבחר? בכלל, אך יבחר הקהל? על פי מה? לפי הייפי? לפי האופי? לפי הפנים? לפי הגוף? לפי החשובות למראיין? מסי' 10 לא היתה היחידה ששאלה את עצמה שאלות אלה, ברגע שהבנות חזרו אל המלחמה אחרי המיצעד הראשון. אותן השאלות ניקרו בלב כל אחת מן הבנות. כי בהן היה תלוי גורלן באימו ערב. בתחילת מלפני שנתיים, הזדקקה מועמדת אחת

המיצעד מגיע

הזרקור נאחו בשורות הבנות המתקרבת מעל לשטח הבריכה. הוא מלווה אותה כאשר היא יורדת במדרגות אל שולי המים. בראש: חדווה כץ, החיפאית היפהפיה, אשר נבחרה לאחר מכן לסגנית שנייה.

לבמה במרכז הבריכה

"הוא הלך ברסם, ואני נפלת". העגלה עבר רה על ירכיה — אך לא השאירה סימנים. אולי בגלל טבע פרוץ זה, הטילו עליה הה רים מישמעת מיוחדת. "אמא תמיד סחבה אותי אחריה". גם כשהיתה חברה במכבי, לא הורשה לה לצאת לטיולים. אפילו לטיולי בית-הספר היה עליה להבשיר את הקרקע בבכני של שבוע ימים מראש. פעם, כטיול של כיתה ח' לטבריה, קשרה בלילה את כל התלמידים כחבל אחד למי-טויהם. למחרת היום גורשה, יחד עם שתי חברות, מן הטיול. המינה בא כשהותה בת 17. הנות-נעליים תלאביבית הכריזה על תחרות על התואר "בת שבע עשרה". רות נבחרה. לפתע שמה לב שהיא הפכת חתיכה. גם הבנים שמו לב לכך. הם החלו מתעניינים בה. אולי עזרו לכך שיע-ריה-כאלט שקיבלה אצל מיא ארבוטה תשע שנים רצוי-פות — מגיל שמונה עד 17. אחרי בית-הספר היסודי עברה רות פלוי-שר לסמינר לוינסקי, כדי ללמוד גננות. בתור תלמידת הסמינר היתה זכאית ל-חזית גיוסה עד תום לימודיה — זכית בשנות רבות משתמשות בה מתוך תיקוה-להינשא בטרם יופעל צו-הגיוס. אולם לרות